

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: 13Saz/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 0723100227
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Korčeková
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2023:0723100227.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v konaní pred sudkyňou JUDr. Zuzanou Korčekovou, v právnej veci žalobcu: A. B. C., nar. XX.X.XXXX, štátna príslušnosť Marocké kráľovstvo, bez cestovného dokladu, aktuálne umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov, zastúpeného: Centrum právnej pomoci, Kancelária Bratislava, so sídlom Námestie slobody 12, Bratislava, proti žalovanému: Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky, so sídlom Bitúnkova 8, Nové Zámky, o prepustenie žalobcu zo zaistenia, takto

rozhodol:

I. Súd žalovanému **n a r i a d' u j e** bezodkladné prepustenie žalobcu: A. B. C., nar. XX.X.XXXX, štátna príslušnosť Marocké kráľovstvo, bez cestovného dokladu, aktuálne umiestneného v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov zo zaistenia realizovaného na základe rozhodnutia žalovaného č.: PPZ-HCP-BA12-92-015/2023-AV zo dňa 18.1.2023 a č. PPZ-HCP-BA12-92-024/2023-AV zo dňa 17.4.2023.

II. Žalobcovi súd **p r i z n á v a** právo na úplnú náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Správnu žalobou, doručenu žalobcom priamo súdu dňa 8.6.2023 (vyjadrenie žalovaného spolu s administratívnym spisom bolo súdu doručené až dňa 14.6.2023) sa žalobca domáhal prepustenia zo zaistenia.

2. Žaloba bola odôvodnená tým, že žalovaný rozhodnutím zo dňa 17.4.2023 rozhodol o predĺžení zaistenia žalobcu do 17.7.2023. Žalovaný v odôvodnení tohto rozhodnutia nezaujal žiadnu právnu úvahu k otázke vyhostiteľnosti žalobcu, ani k prípustnosti vyhostenia z pohľadu čl. 3 Dohovoru, a teda ani k otázke efektívnosti jeho držania v zaistení. Pokiaľ nie je výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení ani potenciálne možný či prípustný pre rozpor s čl. 3 Dohovoru, nie je prípustné ani zaistenie pre rozpor s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru. Odôvodnenie žalovaného v tom smere, že presnú dĺžku potrebnú k reálnemu výkonu vyhostenia účastníka konania nie je možné presne určiť a je ju možné len odhadnúť z aplikačnej praxe, považoval žalobca za nezákonné a nepreskúmateľné, nakoľko minimálne nepopísal realizované úkony smerujúce k výkonu rozhodnutia smerom k zastupiteľskému úradu Marockého kráľovstva. Navyše rozhodnutím o administratívnom vyhostení a uložení zákazu vstupu nebola určená krajina vyhostenia žalobcu, čím je dané rozhodnutie nevykonateľné. Vo vydanom rozhodnutí tiež absentuje zmienka o spísanej zápisnici so žalobcom, kde by mu dôvod vydaného rozhodnutia o predĺžení zaistenia bol jasne a zreteľne oboznámený. Žalovaný vo svojom rozhodnutí taktiež nepreukázal nemožnosť uloženia iných (miernejších) donucovacích opatrení, ktoré patria medzi obligatórne náležitosti rozhodnutia, pretože k zaisteniu možno pristúpiť len ak nemôžu byť uplatnené miernejšie opatrenia. Žalovaný nedostatočne zistil skutkový stav veci a rozhodnutie nedostatočne

odôvodnil, a preto je nepreskúmateľné. Žalobca poukázal na rozsudky NS SR sp. zn. 1 SZa/7/2016 a sp. zn. 1 SZa/26/2015 a na rozsudok KS BA sp. zn. 4Sa/23/2019.

3. Žalovaný navrhol správnu žalobu zamietnuť. Vo vyjadrení žalovaný uviedol, že žalobca bol zaistený na účel výkonu administratívneho vyhostenia z územia SR. Žalobcovi bolo dňa 17.4.2023 predĺžené zaistenie do 17.7.2023. Na základe toho mal žalovaný za preukázané, že správny orgán smeruje k naplneniu účelu zaistenia. Na základe uvedeného je jasne preukázané, že zaistením cudzinca žalovaný smeruje k naplneniu účelu zaistenia, ktorým je reálne vyhostenie žalobcu z územia SR. Stanovená doba zaistenia je plne v súlade so zákonom o pobyte cudzincov, v ktorom je plne implementovaná Smernica EP a R č. 2008/115/ES zo 16.12.2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území. Žalovaný uviedol, že stanovil dobu zaistenia žalobcu po dôkladnom vyhodnotení osoby žalobcu, vychádzal zo skutočnosti všeobecne známej z jeho praxe s tým, že dobu zaistenia nie je možné dopredu určiť, pretože táto závisí od viacerých nepredpokladaných faktorov. V danom prípade ide o hraničný termín doby zaistenia pričom, ako vyplýva zo zákona o pobyte cudzincov, ako aj napadnutého rozhodnutia je dĺžka doby zaistenia na čas nevyhnutne potrebný. Žalovaný si plní povinnosť podľa § 90 ods. 1 písm. d) zák. o pobyte cudzincov. Napadnuté rozhodnutie je v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, Ústavou SR, ako aj medzinárodnými zmluvami a dohovormi, ktorými je SR viazaná.

4. Z obsahu pripojeného administratívneho spisu súd zistil, že dňa 18.1.2023 hliadka Obvodného oddelenia PZ Štúrovo zadržala žalobcu, ktorý bol následne predvedený pred žalovaného. Bola vykonaná lustrácia žalobcu v informačných systémoch polície s negatívnym výsledkom. Po podaní zákonných poučení za prítomnosti tlmočníka boli so žalobcom spísané zápisnice o podaní vyjadrenia, v rámci spísania ktorých bolo žalobcovi oznámené začatie konania vo veci jeho administratívneho vyhostenia a vo veci zaistenia. V zápisnici žalobca o. i. uviedol, že nevie preukázať svoju totožnosť, že nedisponuje cestovným pasom, že nechce v SR požiadať o azyl, chce ísť do Talianska, nemá rodinných príslušníkov na území SR, nehrozí mu riziko prenasledovania v domovskej krajine, nemá finančné prostriedky na zabezpečenie ubytovania.

5. Následne rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA12-92-010/2023-AV zo dňa 18.1.2023 žalovaný rozhodol o administratívnom vyhostení žalobcu podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov a zákaze vstupu na územie SR a všetkých členských štátov na 3 roky a rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA12-92-015/2023-AV zo dňa 18.1.2023 žalovaný rozhodol o zaistení žalobcu na nevyhnutne potrebný čas, najviac do 18.4.2023 podľa § 88 ods. 1 písm. b) a § 88 ods. 4 citovaného zákona.

6. Listom zo dňa 14.4.2023 Útvar policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov požiadal žalovaného o predĺženie zaistenia žalobcu z dôvodu, že do dnešného dňa ešte nebol vystavený náhradný cestovný doklad a tým pádom nemohol byť realizovaný výkon vyhostenia. Ďalej uviedol, že dňa 20.1.2023 bola zaslaná žiadosť na KEÚ P PZ o zaslanie daktyloskopickéj karty osoby, 26.1.2023 bola zaslaná žiadosť na NÚ INTERPOL Bratislava o vykonanie lustrácie a zaslaná žiadosť o preverenie a vystavenie náhradného cestovného dokladu na Veľvyslanectvo Marockého kráľovstva so sídlom vo Viedni. Dňa 26.1.2023 bola zaslaná žiadosť o readmisiu na územie Srbskej republiky, nakoľko osoba v zápisnici uviedla, že do Schengenského priestoru vstúpila pri prekročení srbsko-maďarskej hranice. Dňa 30.1.2023 bola doručená negatívna odpoveď zo Srbskej strany. Dňa 13.3.2023 bola zaslaná urgencia na Veľvyslanectvo Marockého kráľovstva so sídlom vo Viedni vo veci identifikovania a následného vystavenia náhradného cestovného dokladu.

7. Následne bola so žalobcom dňa 17.4.2023 spísaná ďalšia zápisnica o podaní vyjadrenia, v rámci spísania ktorej bolo žalobcovi oznámené pokračovanie v konaní vo veci zaistenia. Žalobca uviedol, že nemá peniaze, nebude si hľadať žiadne ubytovanie, nechce zostať na Slovensku, chce ísť do Talianska.

8. Rozhodnutím č. PPZ-HCP-BA12-92-024/2023-AV zo dňa 17.4.2023 žalovaný rozhodol o predĺžení zaistenia žalobcu na nevyhnutne potrebný čas, najviac do 17.7.2023, podľa § 88 ods. 1 písm. b) a § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov. Rozhodnutie bolo odôvodnené tým, že žalovanému bola dňa 14.4.2023 doručená žiadosť ÚPZC Medveďov o predĺženie zaistenia, v ktorej bolo uvedené, že pracovníkmi D. A. kráľovstva nebola zrealizovaná identifikácia účastníka konania a z tohto dôvodu nebol zastupiteľským úradom vystavený náhradný cestovný doklad. Na základe týchto skutočností je preukázané, že predĺžením zaistenia správny orgán smeruje k naplneniu účelu zaistenia. Správny orgán má za to, že v prípade žalobcu je potrebné predĺžiť lehotu zaistenia, pričom ide iba o predĺženie prevej 6 – mesačnej lehoty zaistenia a nie o využitie inštitútu predĺženia lehoty zaistenia o možných 12 mesiacov, a to z dôvodu, že je to nutné na zabezpečenie náhradného cestovného dokladu potrebného na realizáciu výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Správny orgán skúmal aj možnosť uloženia alternatívneho spôsobu zaistenia a skonštatoval, že účastník konania nespĺňa podmienky, za ktorých by mu mohla byť uložená povinnosť podľa § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov, pričom

vychádzal z vyjadrenia účastníka konania v zápisnici zo dňa 17.4.2023. Napokon žalovaný v rozhodnutí uviedol, že presnú dĺžku potrebnú k reálnemu výkonu vyhostenia účastníka konania nie je možné presne určiť, a je ju možné len odhadnúť z aplikačnej praxe. Dĺžka zaistenia závisí od množstva podstatných faktorov, medzi ktoré okrem iného patrí komunikácia medzi štátnymi orgánmi SR a Zastupiteľským úradom Marockého kráľovstva. Predĺženie zaistenia účastníka konania je v súlade s čl. 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

9. Podľa § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok)

správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

10. Podľa § 88 ods. 1 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny

a) v konaní o administratívnom vyhostení s cieľom zabezpečiť jeho vycestovanie do krajiny podľa § 77 ods. 1, ak

1. existuje riziko jeho úteku, alebo

2. štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy výkonu jeho administratívneho vyhostenia,

b) na účel výkonu administratívneho vyhostenia alebo výkonu trestu vyhostenia,

c) na účel zabezpečenia prípravy alebo výkonu jeho prevozu podľa osobitného predpisu, ak existuje značné riziko jeho úteku, alebo

d) na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, 78) ak neoprávnené prekročil vonkajšiu hranicu alebo má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt.

11. Podľa § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na šesť mesiacov. Policajný útvar je oprávnený počas tohto obdobia opakovane predĺžiť zaistenie štátneho príslušníka tretej krajiny, pričom celkový čas zaistenia nesmie presiahnuť šesť mesiacov. Ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon administratívneho vyhostenia alebo trestu vyhostenia štátneho príslušníka tretej krajiny sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety, môže policajný útvar rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Lehotu zaistenia nemožno predĺžiť, ak ide o rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Štátny príslušník tretej krajiny je zaistený dňom vydania rozhodnutia o zaistení.

12. Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

13. Podľa čl. 15 ods. 4 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnené zdržiavajú na ich území (ďalej len „návratová smernica“) zaistenie prestáva byť odôvodnené a dotknutá osoba sa bezodkladne prepustí, ak už z právnych alebo iných dôvodov neexistuje odôvodnený predpoklad na odsun alebo už neplatia podmienky ustanovené v odseku 1.

14. Podľa čl. 15 ods. 1 návratovej smernice pokiaľ sa v osobitnom prípade nedajú účinne uplatniť iné dostatočné, ale menej prísne donucovacie opatrenia, členské štáty môžu zaistiť len štátneho príslušníka tretej krajiny, voči ktorému prebieha konanie o návrate, s cieľom pripraviť návrat a/alebo vykonať proces odsunu, a to najmä keď:

a) existuje riziko úteku, alebo

b) dotknutý štátny príslušník tretej krajiny sa vyhýba alebo bráni procesu prípravy návratu alebo odsunu. Zaistenie sa vždy uskutočňuje na čo najkratšie obdobie, trvá, len pokiaľ prebiehajú prípravy na odsun, a vykonáva sa s náležitou starostlivosťou.

15. Podľa § 206 ods. 1 SSP vecami azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia sa na účely tohto zákona rozumie rozhodovanie orgánov verejnej správy podľa predpisov upravujúcich azyl a pobyt cudzincov.

16. Podľa § 206 ods. 6 SSP ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie o správnej žalobe vo veciach azylu, zaistenia a administratívneho vyhostenia ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

17. Podľa § 221 ods. 1 SSP žalobca sa môže správnu žalobou domáhať zrušenia rozhodnutia o zaistení, o predĺžení zaistenia, o predĺžení lehoty zaistenia vydaného podľa osobitného predpisu alebo určenia takého rozhodnutia za nezákonné, ak bol žalobca zo zaistenia prepustený.

18. Podľa § 221 ods. 2 SSP žalobca sa môže správnu žalobou domáhať prepustenia zo zaistenia vykonaného podľa osobitného predpisu.

19. Podľa § 229 SSP ak správny súd po preskúmaní zistí, že správna žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

20. Podľa § 230 ods. 2 SSP ak správny súd po preskúmaní zistí dôvodnosť správnej žaloby podľa § 221 ods. 2, rozsudkom podľa povahy veci

a) nariadi žalovanému bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia,

b) nariadi žalovanému po vykonanom dokazovaní bezodkladné prepustenie žalobcu zo zaistenia a rozhodne o uložení miernejšieho donucovacieho opatrenia žalobcovi podľa osobitného predpisu.

21. Správny súd v Bratislave ako súd vecne, miestne a kauzálne príslušný [§ 10, § 13 ods. 3, § 17 písm. a) SSP] na prejednanie vecí, posudzujúc správnu žalobu neformálne a neviazaný jej žalobnými bodmi (§ 206 ods. 3 SSP) sa oboznámil s obsahom súdneho spisu a administratívneho spisu žalovaného a podľa stavu vecí v čase vyhlásenia rozhodnutia podľa § 206 ods. 4 SSP dospel k záveru, že správna žaloba je dôvodná.

22. O žalobe súd rozhodol na pojednávaní nariadenom na 22.6.2023 (§ 228 SSP) v neprítomnosti účastníkov konania a ich zástupcov podľa § 114 SSP, ktorí boli na pojednávanie riadne predvolaní a svoju neúčast' ospravedlnili.

23. Žalobca sa žalobou domáhal prepustenia zo zaistenia. Účelom správnej žaloby podľa § 221 ods. 2 SSP je poskytnúť žalobcovi ochranu aj pre prípad, že samotné rozhodnutie o zaistení alebo predĺžení zaistenia bolo síce súladné so zákonom (resp. nebolo preskúmané súdom, lebo nebola podaná správna žaloba), avšak následné trvanie zaistenia prestalo byť zákonné. Napriek tomu, že žalobca namietal v žalobe najmä nedostatky vzťahujúce sa primárne na rozhodnutie o predĺžení zaistenia, ktoré (zrejme) nebolo správnu žalobou (podľa § 221 ods. 1 SSP) napadnuté, z jeho argumentácie bolo možné (vzhľadom na neformálnosť jej posudzovania podľa § 206 ods. 3 SSP) abstrahovať namietanie neúčelnosti trvajúceho zaistenia žalobcu. V súlade s § 134 ods. 2 písm. e) SSP súd v predmetnej veci nebol viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby. Pre rozhodnutie súdu o správnej žalobe podľa § 221 ods. 2 SSP nie je podstatným to, či sa zaistenie stalo neúčelným po uplynutí určitého času od vydania rozhodnutia o zaistení alebo malo byť neúčelné už od počiatku, t. j. od momentu vydania rozhodnutia o zaistení, ale skutočnosť, či jeho účelnosť a efektívnosť je možné konštatovať v čase rozhodovania správneho súdu.

24. Zaistenie cudzinca znamená obmedzenie alebo dokonca v závislosti na povahe, dĺžke, dôsledkoch a spôsobe zaistenia zbavenie jeho slobody. Ide teda o veľmi citeľný zásah do jedného z najvýznamnejších práv jednotlivca. Takýto zásah môže byť prípustný len za prísne vymedzených podmienok definovaných nielen zákonom o pobyte cudzincov ale predovšetkým ústavným poriadkom SR. Podľa čl. 8 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je osobná sloboda zaručená. Podľa čl. 8 ods. 2 Listiny nesmie byť nikto zbavený svojej slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý stanoví zákon. Podľa čl. 5 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Podľa článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru, možno osobu pozbaviť osobnej slobody na základe postupu ustanoveného zákonom vtedy, ak ide o zákonné zatknutie, či iné pozbavenie osobnej slobody, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie štátu alebo osoby, proti ktorej sa vedie konanie o vypovedaní alebo vydaní. V zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, aby mohlo byť pozbavenie osobnej slobody zákonné, musí byť efektívne a účelné. Všetky podmienky pritom musia byť splnené súčasne. Pri absencii niektorej z nich nemožno hovoriť o oprávnenom pozbavení osobnej slobody žalobcu.

25. Vyššie uvedené požiadavky pre zaistenie cudzincov, t. j. účelnosť a efektívnosť musia byť splnené nie len v čase vydania rozhodnutia o zaistení (predĺžení zaistenia), ale aj počas celej doby trvania zaistenia. Aj keď rozhodnutia o zaistení žalobcu ani o predĺžení zaistenia žalobcu neboli zrušené, podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov žalovaný je povinný skúmať po celý čas zaistenia žalobcu, či trvá účel zaistenia. Podľa čl. 15 ods. 1 návratovej smernice zaistenie sa vždy uskutočňuje na čo najkratšie obdobie a trvá, len pokiaľ prebiehajú prípravy na odsun, a vykonáva sa s náležitou starostlivosťou. Z administratívneho spisu vyplýva, že žalobca bol zaistený dňa 18.1.2023. V čase vyhlásenia tohto rozsudku (22.6.2023), bol teda žalovaný zaistený už viac ako 5 mesiacov. Pre súd je pritom rozhodujúci stav v čase vyhlásenia rozsudku (§ 206 ods. 4 SSP). Ďalej z obsahu administratívneho spisu (konkrétne zo žiadosti Útvary policajného zaistenia pre cudzincov Medvedov zo dňa 14.4.2023) vyplýva, že v priebehu mesiaca január a marec 2023 boli vykonané určité úkony smerujúce k identifikácii žalobcu a vystaveniu náhradného cestovného

dokladu (uvedené v ods. 6. odôvodnenia tohto rozsudku), avšak posledný takýto úkon mal byť vykonaný 13.3.2023. Od tohto úkonu ku dňu rozhodnutia súdu uplynuli 3 mesiace aj 9 dní, pričom z obsahu administratívneho spisu nevyplýva, či kedy a aké ďalšie konkrétne úkony správny orgán vykonáva resp. vykonal počas týchto viac ako 3 mesiacov, aby sa naplnil účel zaistenia žalobcu, ktorým je realizácia jeho administratívneho vyhostenia. Žalovaný to neuviedol ani vo vyjadrení k žalobe. Obsah spisu ani administratívneho spisu tak neposkytuje správne súdu možnosť posúdiť opodstatnenosť stanovenej doby zaistenia ani preskúmať, či zaistením žalobcu dochádza k napĺňaniu jeho účelu. Súd teda nemôže posúdiť nepochybne relevantné otázky súvisiace s dĺžkou zaistenia ako sú efektívnosť, včasnosť a účelnosť administratívnych úkonov technického a organizačného charakteru potrebných pre samotné zabezpečenie vyhostenia, čo následne vyvoláva dôvodné pochybnosti o účele zaistenia.

26. Pokiaľ žalovaný v rozhodnutí o predĺžení zaistenia zo dňa 17.4.2023 (ktoré ale nie je predmetom preskúmania súdom), poukázal na to, že sa jedná „iba“ o predĺženie prvej 6 – mesačnej lehoty zaistenia, k tomu súd uvádza, že už zo samotného znenia ust. § 88 ods. 4 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov je celkom zrejmé, že už počas prvej 6 – mesačnej lehoty zaistenia musí správny orgán vykonávať úkony potrebné na výkon administratívneho vyhostenia, a len v prípade, že napriek vykonaným úkonom sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespokupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote 6 mesiacov, môže správny orgán rozhodnúť, a to aj opakovane, o predĺžení lehoty zaistenia, pričom celková doba predĺženia lehoty zaistenia nesmie presiahnuť 12 mesiacov. Z uvedeného vyplýva, že už počas prvých 6 mesiacov zaistenia musí správny orgán robiť reálne úkony smerujúce k výkonu administratívneho vyhostenia. Vzhľadom na absenciu akéhokoľvek záznamu v administratívnom spise o vykonaných úkonoch po termíne 13.3.2023 (teda po dobu viac ako troch mesiacov), nezostáva súdu iné, ako skonštatovať, že v dôsledku javiacej sa faktickej nečinnosti vo vzťahu k zabezpečeniu náhradného cestovného dokladu sa ďalšie zaistenie žalobcu javí ako neefektívne a neúčelné.

27. Súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 8.12.2020, sp. zn. 10Szak/13/2020, podľa ktorého pasivita žalovaného môže viesť k záverom o samoučelnosti zaistenia: „Administratívny spis žalovaného v tejto súvislosti neposkytuje žiadne podklady, na základe ktorých by bolo možné hodnotiť účelnosť a efektívnosť zaistenia sťažovateľa, nakoľko dokumentuje iba skutkový stav veci ku dňu vydania rozhodnutia o zaistení, podanie správnej žaloby a vyjadrenie žalovaného k nej. Identifikácia úkonov, ktoré je v prípade zaisteného potrebné vykonať (pre úspešnú realizáciu vyhostenia – pre ktorý dôvod je držaný v zaistení) poskytuje súdu v prípade preskúmania zákonnosti rozhodnutia, vzhľadom na počiatočné štádium zaistenia, iba informáciu o predpokladanej aktivite žalovaného, čo, dáva súdu možnosť hodnotiť efektívnosť takéhoto zaistenia len do budúcnosti. Avšak v prejednávanej právnej veci sťažovateľ podal správnu žalobu o prepustenie zaistenia v čase, keď bol v zaistení už viac ako dva mesiace. V takomto pokročilom štádiu pobytu v zaistení je pre posúdenie účelnosti a efektívnosti zaistenia (mať zaisteného k dispozícii pre účel výkonu administratívneho vyhostenia) nevyhnutné hodnotiť doposiaľ vykonané kroky žalovaného smerujúce k naplneniu tohto účelu (úspešný výkon vyhostenia), pričom prípadne zistená pasivita žalovaného by dôvodne viedla k záveru o tom, že pozbavenie osobnej slobody sťažovateľa je samoučelné.“

28. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, súd dospel k záveru, že ďalšie trvanie zaistenia žalobcu nie je účelné ani efektívne, a teda ani v súlade so zákonom, preto rozhodol o bezodkladnom prepustení žalobcu zo zaistenia v súlade s § 230 ods. 2 písm. a) SSP.

29. Ostatné námietky uvedené v žalobe sa týkali nedostatkov rozhodnutia o predĺžení zaistenia, ktorého preskúmanie však nebolo predmetom tohto konania, preto sa súd s týmito námietkami v rozsudku ani bližšie nezaoberal.

30. O náhrade trov konania rozhodol správny súd podľa § 167 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný v celom rozsahu, priznal právo na úplnú náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť.

Rozsudok správneho súdu o správnej žalobe vo veciach zaistenia nadobúda právoplatnosť uplynutím lehoty siedmich dní od doručenia rozsudku alebo podaním kasačnej sťažnosti v tej istej lehote proti tomuto rozsudku (§ 145 ods. 3 SSP).

Kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote siedmich dní od doručenia rozhodnutia (§ 443 ods. 2 písm. b) SSP) a podáva sa na Správnom súde v Bratislave (§ 444 ods. 1 SSP).

Kasačná sťažnosť má odkladný účinok, ak bola podaná proti rozhodnutiu správneho súdu vo veci samej vydanému v konaní o správnej žalobe vo veciach zaistenia a administratívneho vyhostenie (§ 446 ods. 2 písm. d) SSP).

Kasačná sťažnosť nie je prípustná, ak sa opiera o iné dôvody, ako sú uvedené v § 440, ak sa opiera o dôvody, ktoré sťažovateľ neuplatnil v konaní pred správnym súdom, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, hoci tak urobiť mohol, ak smeruje len proti dôvodom rozhodnutia správneho súdu (§ 439 ods. 3 SSP).

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"), návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti (§ 445 SSP).

Sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, ak ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d), ak je žalovaným Centrum právnej pomoci (§ 449 SSP).